

הַלְבוֹת פָּרָה אֲדָמָה פָּרָק יא

א. כִּיצַד מְטַהְרִין טָמֵא מֵת בְּמֵי נְדָה: לֹקַח אָדָם טָהוֹר שְׁלוּשָׁה קִלְחִין שְׁלֹאֲזוֹב, וְאוֹגְדֵן אֲגָדָה אַחַת, וּבְכָל בֶּד וּבֶד גִּבְעוֹל אֶחָד. וְטוֹבֵל רֹאשִׁי גִבְעוּלִין בְּמֵי נְדָה שְׁבַכְלִי, וּמִתְכַּוֵּן וּמִזָּה עַל הָאָדָם אוֹ עַל הַכֵּלִים, בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי, אַחֵר שְׁתַּנֵּן הַחֲמָה; וְאִם הִזָּה מִשְׁעָלָה עֲמוּד הַשַּׁחַר, כָּשֶׁר. וְאַחֵר שְׁיִזָּה עָלָיו בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, טוֹבֵל בְּיוֹם; וּמַעְרִיב שְׁמֶשׁוֹ, וְהָרִי הוּא טָהוֹר לְעָרֵב.

ב. טָבֵל אֶת הָאֲזוֹב בַּלִּילָה, וְהִזָּה בְּיוֹם, אוֹ שְׁטָבֵל אֶת הָאֲזוֹב בְּיוֹם, וְהִזָּה בַּלִּילָה הִזְיָתוֹ פְּסוּלָה. וְהַמִּים מְטַמְּאִין מִשּׁוּם מִי חֲטָאֵת, כְּמוֹ שְׁיִתְבָּאָר, עַד שֶׁתִּהְיֶה טְבִילַת הָאֲזוֹב בְּמִים וְהִזְיָתוֹ מִמֶּנּוּ בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי, אַחֵר הֵנֵךְ הַחֲמָה; וְאִם עֶבֶר וַעֲשֵׂה מִשְׁעָלָה עֲמוּד הַשַּׁחַר, כָּשֶׁר כְּמוֹ שְׁבִאֲרָנוּ.

ג. מִי שֶׁנִּטְמָא בְּמֵת, וְשָׁהָה כְּמָה יָמִים בְּלֹא הִזָּה כְּשִׁיבּוֹא לְהַזּוֹת, מוֹנֶה בְּפָנָיו שְׁלוּשָׁה יָמִים; וּמִזִּין עָלָיו בַּשְּׁלִישִׁי וּבַשְּׁבִיעִי, וְטוֹבֵל בַּשְּׁבִיעִי וּמַעְרִיב שְׁמֶשׁוֹ.

ד. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּעַם הָאָרֶץ שְׁבָא לְהַזּוֹת, שְׁאִפְלוּ אָמַר הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שְׁלִי אֵינוֹ נֶאֱמָן, שְׁמָא הַיּוֹם נִטְמָא; לְפִיכָךְ צָרִיךְ לְמַנּוֹת בְּפָנָיו. אֲבָל חֵבֶר שְׁבָא לְהַזּוֹת, מִזִּין עָלָיו אוֹ עַל כָּלִי מִיד.

ה. מִי שֶׁהִזָּה עָלָיו בַּשְּׁלִישִׁי, וְלֹא הִזָּה בַּשְּׁבִיעִי, וְשָׁהָה כְּמָה יָמִים טוֹבֵל בְּכָל עֵת שְׁיִרְצָה אַחֵר הַשְּׁבִיעִי, בֵּין בְּיוֹם בֵּין בַּלִּילָה, וּמִזִּין עָלָיו בְּיוֹם, בֵּין קֹדֶם טְבִילָה בֵּין אַחֵר טְבִילָה: אִפְלוּ טָבֵל בַּלִּיל תְּשִׁיעִי, אוֹ לַיִל עֲשִׂירִי. וּמִזִּין עָלָיו לְמַחֵר, אַחֵר הֵנֵךְ הַחֲמָה.

ו. כָּל הַטְּמֵאִין מִקְבָּלִין הִזָּה. כִּיצַד: זָבִים וְזָבוֹת נְדוֹת וְיוֹלְדוֹת שֶׁנִּטְמְאוּ בְּמֵת מִזִּין עָלֵיהֶן בַּשְּׁלִישִׁי וּבַשְּׁבִיעִי, וְהָרִי הֵן טָהוֹרִין מִטְּמֵאֵת מֵת: וְאִף עַל פִּי שֶׁהֵן טְמֵאִין בְּטִמְאָה אַחֶרֶת, שֶׁנֶּאֱמַר "וְהִזָּה הַטָּהוֹר עַל-הַטְּמֵא" (במדבר יט, ט) הִנֵּה לְמַדָּתָּ שֶׁהִזָּה מוֹעֵלֶת לוֹ, אִף עַל פִּי שֶׁהוּא טָמֵא.

ז. וְכֵן הָעָרֵל מְקַבֵּל הִזָּה. כִּיצַד: עָרֵל שֶׁנִּטְמָא בְּמֵת, וְהִזָּה עָלָיו שְׁלִישִׁי וּשְׁבִיעִי הָרִי זֶה טָהוֹר מִטְּמֵאֵת מֵת; וְכִשְׁיִמּוֹל טוֹבֵל, וְאוֹכֵל בִּקְדָּשִׁים לְעָרֵב.

ח. מִצּוֹת אֲזוֹב שְׁלוּשָׁה קִלְחִין, וּבְכָל קֶלַח וְקֶלַח גִּבְעוֹל אֶחָד; נִמְצְאוּ שְׁלוּשָׁה גִבְעוּלִין, וְשִׁירֵיו שְׁנַיִם, וְאִם לָקַח שְׁנַיִם בְּתַחֲלָה, וְאִגְדֵּן כָּשֶׁר. נִתְפָּרְדּוּ הַגִּבְעוּלִין וְנִשְׁרֹו הָעֲלִין, אִפְלוּ לֹא נִשְׁאָר מִכָּל גִּבְעוֹל מֵהֶם אֵלָּא כָּל שֶׁהוּא כָּשֶׁר; וְשִׁירֵי הָאֲזוֹב, בְּכָל שֶׁהוּא.

ט. קֶלַח שֵׁישׁ בּוֹ שְׁלוּשָׁה בְּדִין מִפְּסָקָן, וְאַחֵר כֶּךָ אוֹגֵד שְׁלֹשֶׁתָּן: שְׁמִצּוֹתוֹ לְהִיּוֹת אֲגָדָה, אִף עַל פִּי שֶׁלֹּא נִתְפָּרַשׁ בְּתוֹרָה שִׁיְהִיָּה אֲגָדָה. פֶּסֶקוֹ וְלֹא אֲגָדוֹ, אוֹ שְׁאֲגָדוֹ וְלֹא פֶּסֶקוֹ, אוֹ שֶׁלֹּא פֶּסֶקוֹ וְלֹא אֲגָדוֹ, וְהִזָּה בּוֹ כָּשֶׁר.

י. הָאֲזוֹב הַקָּצֵר אוֹגְדוֹ בַּחוּט עַל הַכּוּשׁ וְכִיּוּצָא בּוֹ, וְטוֹבֵל בְּמִים וּמַעֲלָה, וְאוֹחֵז בְּאֲזוֹב וּמִזָּה; נִסְתַּפֵּק לוֹ אִם מִן הַחוּט הִזָּה, אוֹ מִן הַכּוּשׁ, אוֹ מִן הַגִּבְעוֹל הִזְיָתוֹ פְּסוּלָה.

יא. אֵין מִזִּין לֹא בְּיוֹנְקוֹת הָאֲזוֹב, וְלֹא בְּתַמְרוֹת, אֵלָּא בַּגִּבְעוּלִין.

אלו הן היונקות, גבעוליין שלא גמלו ; ומי שהזה עליו ביונקות,
ונכנס למקדש פטור. ומאימתי מזין באזוב, משנין. ואזוב
שהזה בו מי נדה, כשר לטהר בו את המצרע.

יב. כל אזוב שיש לו שם לוי, פסול ; והאזוב שקוראין אותו
אזוב בייחוד הוא הכשר, והוא האזוב שאוכלין אותו בעלי
בתים. אבל זה שקוראין אותו אזוביון, ואזוב כחלית, ואזוב
מדברי, ואזוב רומי פסול.

יג. אזוב שלאשרה, ושלעיר הנדחת, ושלעבודה זרה,
ושלתרומה טמאה פסול. ושלתרומה טהורה, לא יזה ; ואם
הזה, כשר.

יד. אזוב שלקטו לעצים, ונפלו עליו משקין מנגבו, והוא כשר
להזיה. לקטו לאכלין, ונפלו עליו משקין אף על פי שנגבו,
פסול : שהרי נטמא להזיה שכל המשקין וכל האכלין וכל
הכלים, הרי הן כטמאים לענין חטאת כמו שיתבאר. לקטו
לחטאת, הרי זה כנלקט לעצים ; ואם נפלו עליו משקין, מנגבו
ומזה בו.